

Ilija – broj devet

Prorok je slagao

Jeff Pippenger

2023-10-11

Završili smo posljednji članak odlomkom koji govori o „lažljivom duhu“. Slijedi jedan od ulomaka iz toga odlomka.

„Nesvećeni službenici svrstavaju se protiv Boga. Hvale Krista i boga ovoga svijeta u istome dahu. Dok navodno primaju Krista, prihvaćaju Barabu i svojim djelima govore: ‘Ne ovoga Čovjeka, nego Barabu.’ Neka svi koji čitaju ove retke paze. Sotona se hvalio onime što može učiniti. Misli da će razbiti jedinstvo za koje se Krist molio da postoji u Njegovoj crkvi. On kaže: ‘Izići ću i bit ću lažljiv duh da prevarim one koje mogu, da kritiziram, i osuđujem, i krivotvorim.’ Neka sina prijevare i lažnoga svjedočanstva primi crkva koja je imala veliku svjetlost, velike dokaze, i ta će crkva odbaciti poruku koju je Gospodin poslao te prihvatiti najnerazumnije tvrdnje i lažne pretpostavke i lažne teorije. Sotona se smije njihovoj ludosti, jer zna što je istina.” Testimonies to Ministers, 409.

Neka „sin prijevare i lažna svjedočanstva budu prihvaćeni od strane crkve koja je imala veliku svjetlost, velike dokaze, i ta će crkva odbaciti poruku koju je Gospodin poslao te prihvatiti najnerazumnije tvrdnje i lažne pretpostavke i lažne teorije.” Godine 1863. mileritski adventizam „vratio se” nerazumnoj i lažnoj metodologiji kojom se služio otpali protestantizam te je odbacio identificiranje sedam vremena iz Levitskog zakonika dvadeset i šest od strane Williama Millera. Predmet „vraćanja” bio je predložen pobunjenicima u Brojevima četrnaest, kada su odlučili izabrati vođu i vratiti se u Egipat.

I rekoše jedan drugomu: Postavimo sebi vođu i vratimo se u Egipat. Brojevi 14,4.

Predmet „povratka” otpalom protestantizmu također je prikazao Jeremija kada mu je, u petnaestom poglavlju, bilo rečeno da se pali protestanti mogu vratiti k njemu, ali da se on ne smije „vratiti” k njima.

Ne sjedih u zboru podrugljivaca niti se radovah; sjedih sam zbog ruke tvoje, jer si me ispunio gnjevom. Zašto je bol moja trajna i rana moja neizlječiva, koja ne prihvaća ozdravljenja? Hoćeš li mi doista biti kao lažac, kao vode koje presuše? Zato ovako govori Gospodin: Ako se vratiš, opet ću te dovesti natrag, i stajat ćeš preda mnom; i ako odvojiš dragocjeno od bezvrijednoga, bit ćeš kao usta moja. Neka se oni vrate k tebi, ali ti se ne vraćaj k njima. I učinit ću te ovomu narodu utvrđenim mjedenim zidom; i borit će se protiv tebe, ali te neće nadvladati, jer ja sam s tobom da te spasim i da te izbavim, govori Gospodin. Jeremija 15:17–20.

Možda se najjasniji proročki prikaz načela nevrćanja otpalome protestantizmu nalazi u izvještaju o neposlušnom proroku, koji je prenio poruku ukora Jeroboamu, prvomu kralju sjevernoga kraljevstva deset plemena.

I kralj reče čovjeku Božjemu: Pođi kući sa mnom, okrijepi se, i dat ću ti nagradu. A čovjek Božji reče kralju: Kad bi mi dao polovicu svoje kuće, ne bih pošao s tobom, niti bih jeo kruha ni pio vode na ovome mjestu; jer tako mi je bilo zapovjeđeno riječju Gospodnjom, koja govori: Ne jedi kruha, niti pij vode, niti se vraćaj istim putem kojim si došao. Tako on ode drugim putem i ne vrati se putem kojim je došao u Betel. 1 Kraljevima 13:7–10.

Neposlušnom proroku Bog je bio rekao da se ne vraća putem kojim je došao. Mileritski adventizam izišao je iz protestantizma, predstavljenog Sardom, i nije se smio vratiti. Premda je neposlušni prorok sasvim dobro znao da se ne smije vratiti putem kojim je došao, lažni prorok iz Jeroboamova kraljevstva rekao mu je da je Bog kazao kako se neposlušni prorok treba vratiti u dom lažnog proroka i blagovati s njim. Unatoč Božjoj uputi, učinio je upravo to. Čim je počeo jesti hranu lažnog proroka, Biblija jasno kaže da je prorok iz Samarije slagao.

A u Betelu je prebivao jedan stari prorok; i dođoše njegovi sinovi te mu ispriповjediše sva djela što ih je čovjek Božji toga dana učinio u Betelu; i riječi koje je bio rekao kralju, i njih su kazali svojemu ocu. A otac im reče: Kojim je putem otišao? Jer su njegovi sinovi vidjeli kojim je putem otišao čovjek Božji koji bijaše došao iz Jude. I reče svojim sinovima: Osamarite mi magarca. Tako mu osamaraše magarca, i on uzjaha na nj, te pođe za čovjekom Božjim i nađe ga gdje sjedi pod hrastom; i reče mu: Jesi li ti čovjek Božji koji je došao iz Jude? A on reče: Jesam. Tada mu reče: Pođi sa mnom kući i blaguj kruha. A on reče: Ne mogu se vratiti s tobom niti poći s tobom; niti ću s tobom jesti kruha ni piti vode na ovome mjestu; jer mi je po riječi Gospodnjoj bilo rečeno: Ne jedi ondje kruha i ne pij vode, niti se vraćaj putem kojim si došao. A on mu reče: I ja sam prorok kao i ti; i anđeo mi je po riječi Gospodnjoj govorio ovako: Vрати ga sa sobom u svoju kuću, da jede kruha i pije vode. Ali mu je slagao. Tako se on vrati s njim, te jeo kruha u njegovoj kući i pio vode. 1 Kraljevima 13:11–19.

Neposlušni prorok je jeo i pio s lažljivim prorokom iz Samarije, što znači da je prihvatio poruku otpala proroka, a odbacio poruku Gospodnju. Poruku koju je istoga dana vjerno objavio. Dobro je znao da se ne smije vratiti, ali je to ipak učinio. Sestra White obavještava nas da će, ako „sin prijevara i lažnoga svjedoka bude ugošćen od crkve koja je imala veliku svjetlost, velike dokaze, ta crkva odbaciti poruku koju je Gospod poslao”. U mileritskoj povijesti prvi je anđeo obasjao zemlju svojom slavom. Godine 1840. poruka prvoga anđela bila je odnesena na svaku misijsku postaju u svijetu.

„Vijest o Gospodnjem skorašnjem dolasku u sili i velikoj slavi na naš svijet jest istina, i 1840. godine mnogi su se glasovi podigli u njezinu naviještanju.” Manuscript Releases, volume 9, 134.

Ubrzo nakon toga, mileritski adventizam vratio se „laži“ metodologije otpaloga protestantizma te odbacio „poruku Gospodnju“ koju je Bog poslao preko Williama Millera. Odbacili su Mojsijevu poruku kako ju je iznio Ilija, a „laž“ prihvaćena na početku u mileritskoj povijesti predstavlja „laž“ kojoj se vjeruje na svršetku; „laž“ koja donosi snažnu zabludu nad laodicejskim adventizmom.

I sa svakom prijevarom nepravde u onima koji propadaju; jer ne primiše ljubav prema istini, da bi se spasili. I zato će im Bog poslati silnu zabludu, da povjeruju laži: da budu osuđeni svi koji ne povjerovaše istini, nego su uživali u nepravdi. 2 Solunjanima 2:10–12.

Pokušavamo prikazati ulogu Ilije kao simbola u vezi s usporednim povijestima roga protestantizma i roga republikanizma tijekom razdoblja u kojem vlada šesto kraljevstvo biblijskog proročanstva. Poteškoća u tome da se sva pitanja iz 1863. godine proročki objedine, barem za mene, jesu različite međusobno povezane linije koje graniče s pojmom „zaobilazne logike“. Izravna logika uvijek je najbolji pristup, ali prepoznavanje božanskih istina i odnosa tih istina jednih prema drugima težak je posao, jer se one u Bibliji nalaze „ovdje malo, ondje malo“.

Koga će poučiti znanju? i koga će navesti da razumije nauk? One koji su odbijeni od mlijeka i odvojeni od prsiju. Jer zapovijed mora biti na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, ondje malo. Izaija 28,9.10.

To je također težak zadatak kada se vaša ciljna publika sastoji od onih koji su upoznati s temeljnim istinama kojima se obraćate, dok su drugima sve te stvari nove. Gotovo sve istine koje namjeravam dati u sažetom pregledu u ovome članku mogu se naći u Habakukovim tablicama. Kako ne bih zvučao kao da se služim „kružnom logikom“, unaprijed ću vam reći kamo idemo, prije nego što ondje doista stignemo.

Godine 1863. laodicejski mileritistički adventizam postavio je lik ljubomore. Lik ljubomore predstavlja prvi od četiriju naraštaja laodicejskog adventizma.

Tada mi reče: Sine čovječji, podigni sada oči svoje prema sjeveru. I podigoh oči svoje prema sjeveru, i gle, na sjeveru, kod vrata žrtvenika, bijaše na ulazu taj lik ljubomore. Ezekiel 8:5.

Četiri naraštaja Crkve adventista sedmoga dana prikazana su u različitim odlomcima Svetoga pisma, ali ja koristim Ezekielu osmo poglavlje kao glavno polazište. Razlog tomu jest što osmo poglavlje vodi u deveto poglavlje. U Ezekielu devet ilustrirano je pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće, a u Svjedočanstvima, svezak peti, sestra White jasno utvrđuje tu činjenicu. U komentarima sestre White jasno se obrađuju dvije skupine štovatelja u Jeruzalemu u vrijeme kada se pečačenje odvija. Ezekiel čini isto, a skupina koja ne prima pečat prikazana je u osmom poglavlju.

„Skupina koja ne osjeća žalost zbog vlastitog duhovnog opadanja, niti tuguje zbog grijeha drugih, ostat će bez Božjega pečata. Gospodin daje nalog svojim glasnicima, ljudima sa smrtonosnim oružjem u rukama: ‘Idite za njim kroz grad i ubijajte: neka vaše oko ne štedi i ne imajte samilosti; pobijte do istrage starce i mladiće, i djevojke, i malu djecu, i žene; ali ne pristupajte nijednomu čovjeku na kojemu je znak; i počnite od Mojega svetišta. Tada počese od staraca koji bijahu pred Domom.’”

„Ovdje vidimo da je crkva — Gospodnje Svetište — prva osjetila udar Božjega gnjeva. Starješine, oni kojima je Bog dao veliku svjetlost i koji su stajali kao čuvari duhovnih interesa naroda, iznevjerili su svoje povjerenje. Zauzeli su stajalište da ne trebamo očekivati čudesa i očitovanje Božje sile kao u prijašnjim danima. Vremena su se promijenila. Te riječi učvršćuju njihovo nevjerovanje, i oni govore: Gospod neće učiniti dobro, niti će učiniti zlo. Previše je milosrdan da bi pohodio svoj narod sudom. Tako je ‘Mir i sigurnost’ povik ljudi koji više nikada neće podići svoj glas kao trubu da pokažu Božjem narodu njegove prijestupe, a domu Jakovljevu njegove grijehe. Ti nijemi psi koji nisu htjeli lajati upravo su oni koji osjećaju pravednu osvetu uvrijeđenoga Boga. Ljudi, djevojke i mala djeca svi zajedno ginu.”

Svjedočanstva, svezak 5, 211.

Osmo poglavlje opisuje one u Jeruzalemu — „crkvu” koja je u četvrtom od četiri naraštaja — prikazane kako se klanjaju suncu.

I odvede me u unutarnje dvorište Doma Gospodnjega, i gle, na ulazu u hram Gospodnji, između trijema i žrtvenika, bijaše oko dvadeset i pet ljudi, leđima okrenutih prema hramu Gospodnjemu, a licima prema istoku; i klanjahu se suncu prema istoku. Tada mi reče: Jesi li to vidio, sine čovječji? Je li domu Judinu mala stvar što čine gadosti koje ovdje čine? Jer zemlju su napunili nasiljem i opet se vratiše da me razgnjeve; i gle, prinose granu k nosu svojemu. Zato ću i ja postupiti u gnjevu: oko moje neće poštediti, niti ću se smilovati; pa i kad zavape na moje uši iza glasa, ipak ih neću uslišiti. Ezekiel 8:16–18.

Kao i u slučaju zloga izvještaja desetorice uhoda, dvadeset i pet vođa pobune koji se klanjaju suncu „razgnjevili” su Gospodina. Zakon o nedjelji jest „dan izazivanja” na koji proroci unaprijed ukazuju. Deveto poglavlje opisuje one koji u istoj toj vremenskoj točki primaju Božji pečat, jer ono jednostavno ponavlja i proširuje osmo poglavlje.

„Ovo pečaćenje slugu Božjih [Otkrivenje sedmo] isto je ono koje je Ezekielu bilo pokazano u viđenju.” Testimonies to Ministers, 445.

Godine 1863. prvi naraštaj laodicejskog adventizma započeo je svoje lutanje pustinjom. Proročka povijest koja poistovjećuje sliku ljubomore s godinom 1863. bila je Aronovo zlatno tele. Proročka obilježja zlatnoga teleta jesu da je ono bilo slika zvijeri i da je bilo od zlata. Zlato je simbol Babilona, stoga je Aronovo zlatno tele bilo slika zvijeri Babilona. Slika zvijeri određena je jedino kao spoj crkve i države, pri čemu crkva upravlja tim odnosom.

„No što je ‘slika Zvijeri’? I kako treba biti načinjena? Sliku pravi Zvijer s dva roga, i ona je slika Zvijeri. Također se naziva i slikom Zvijeri. Da bismo, dakle, saznali kakva je ta slika i kako treba biti načinjena, moramo proučiti obilježja same Zvijeri — papinstva.

„Kad se rana crkva iskvarila odstupivši od jednostavnosti evanđelja i prihvativši poganske obrede i običaje, izgubila je Duha i silu Božju; a da bi nadzirala savjesti naroda, potražila je potporu svjetovne vlasti. Rezultat je bio papinstvo, crkva koja je upravljala državnom vlašću i služila se njome radi promicanja vlastitih ciljeva, osobito radi kažnjavanja ‘krivovjerja’. Da bi Sjedinjene Države načinile sliku Zvijeri, vjerska vlast mora tako nadzirati građansku vlast da se i državna vlast crkva posluži kako bi ostvarila vlastite ciljeve.” Velika borba, 443.

Tele koje je načinio Aron bilo je načinjeno dok je Mojsije primao Deset zapovijedi. Druga zapovijed zabranjuje štovanje idola te uključuje djelomičan opis Božjega karaktera, kada Boga označava kao ljubomornoga Boga.

Ne pravi sebi lika rezana niti ikakva oblička od onoga što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodi pod zemljom. Ne klanjaj im se niti im služi; jer ja, Gospodin, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran, koji pohodim bezakonje otačko na djeci do trećega i četvrtoga koljena onih koji me mrze; a iskazujem milosrđe tisućama onih koji me ljube i drže moje zapovijedi. Izlazak 20:4–6.

Aronov lik zlatnoga teleta, budući da je bio idol, predstavlja lik ljubomore, jer je izazvao pravednu srdžbu koja je prisilila Mojsija da baci i razbije prve dvije ploče Deset zapovijedi. Namjeravamo pokazati da je krivotvorena karta iz 1863. bila predstavljena Aronovim zlatnim teletom. Božja se ljubomora očitovala prema Aronovu zlatnom teletu, jer je zlatno tele predstavljalo lažnoga boga. Tele je bilo krivotvoreni prikaz Boga. Aron je objavio da ono predstavlja bogove koji su ih izbacili iz egipatskoga ropstva. Dvije ploče koje je Mojsije razbio upravo u toj povijesti bile su „prijepis” karaktera pravoga Boga, Boga koji ih je doista izveo iz Egipta. Krivotvorena karta načinjena 1863. jest lik ljubomore, jer je razbila dvije ploče drugoga poglavlja Habakuka uklanjanjem sedam vremena iz Mojsijeve zakletve.

„Vidjela sam da je kartu iz 1843. vodila ruka Gospodnja i da je ne treba mijenjati; da su brojke bile onakve kakve ih je On htio; da je Njegova ruka bila nad njima i prikrla pogrešku u nekima od brojki, tako da je nitko nije mogao vidjeti dok Njegova ruka nije bila uklonjena.“ Early Writings, 74, 75.

Nadalje, Ellen White zapovijedi da se karta iz 1843. ne mijenja dodaje ogradu: „osim po nadahnuću“.

„Vidjela sam da je stari dijagram bio usmjeren od Gospodina i da se ni jedna njegova pojedinost ne smije mijenjati osim po nadahnuću. Vidjela sam da su prikazi na dijagramu bili onakvi kakvima ih je Bog htio, te da je Njegova ruka bila nad jednom pogreškom u nekim od tih prikaza i skrivala je, tako da je nitko ne bi mogao vidjeti dok se Njegova ruka ne ukloni.” Spalding and Magan, 2.

James i Ellen White živjeli su s obitelji Otisa Nichola kada su Nicholovi pripremili i izradili kartu iz 1850. Jedino što je bilo „izmijenjeno” na karti iz 1850. bilo je to da je godina „1844.” upotrijebljena kako bi zamijenila godinu „1843.”, koja je bila prikazana na karti iz 1843. Jedino što je bilo „izmijenjeno” bio je ispravak „pogreške” nad kojom je Bog držao svoju ruku. Nadahnuće proročice bilo je upravo u domu u kojemu je karta iz 1843. bila „izmijenjena” u kartu iz 1850., a sedam vremena iz Levitskog zakonika dvadeset i šest ostalo je sačuvano na toj karti, kao što je bilo i na karti iz 1843.

Druga zapovijed uključuje još jedan dio ove proročanske slagalice, jer utvrđuje da Bog broji naraštaje dok ne pohodi bezakonje koje se zbiva. Godina 1863. označila je početak prvoga od četiri naraštaja Crkve adventista sedmoga dana, jer je mileritski pokret u tom trenutku završio.

Dvije ploče Deset zapovijedi predstavljaju dvije Habakukove ploče, ali također predstavljaju i dva mahana kruha Pedesetnice, koji su bili jedini prinos u bogoslužju Svetišta koji je uključivao grijeh. Očitovanje Božje sile pri davanju Deset zapovijedi, očitovanje Božje sile pri pedesetničkom izlivanju i očitovanje Božje sile u povijesti dviju karata milerita, sve to predstavlja konačno očitovanje izlivanja Duha Svetoga u kasnoj kiši. Dva mahana kruha Pedesetnice predstavljaju sto četrdeset i četiri tisuće koji su uzdignuti kao stijeg tijekom kasne kiše.

Pedesetnički valni kruhovi trebali su biti pripravljeni s „kvascem”, koji predstavlja grijeh, ali je kvasac bio uništen postupkom pečenja.

U međuvremenu, kad se okupi nebrojeno mnoštvo naroda, tako da su gazili jedni po drugima, poče najprije govoriti svojim učenicima: Čuvajte se kvasca farizejskoga, koji je licemjerje. Luka 12,1.

Valoviti kruhovi bili su prinos prvina.

Iz svojih prebivališta donesite dva kruha za prikazivanje žrtve potresanja, od dvije desetine efe; neka budu od finoga brašna; neka budu pečeni s kvascem; oni su prvine Gospodinu. Levitski zakonik 23,17.

Sto četrdeset i četiri tisuće jesu prinos prvina u posljednje dane.

I pogledah, i gle: Jaganjac stajao je na gori Sionu, i s njime sto četrdeset i četiri tisuće, koji imahu ime njegova Oca napisano na svojim čelima. I začuh glas s neba, kao šum mnogih voda i kao glas jakoga groma; i začuh glas svirača koji svirahu na svojim harfama. I pjevahu kao novu pjesmu pred prijestoljem i pred četiri bića i starješinama; i nitko ne mogao naučiti te pjesme osim onih sto četrdeset i četiri tisuće, koji bijahu otkupljeni sa zemlje. To su oni koji se nisu okaljali sa ženama, jer su djevice. To su oni koji slijede Jaganjca kamo god on ide. Oni su otkupljeni između ljudi kao prvine Bogu i Jagancu. I u njihovim se ustima ne nađe prijevare, jer su bez mane pred prijestoljem Božjim. Otkrivenje 14:1–5.

Skupina štovatelja u posljednjim danima, koja nikada ne umire, predstavljena Ilijom, potpuno će nadvladati grijeh, jer oganj očišćenja koji na njih donosi Glasnik Saveza temeljito će ispeći i ukloniti kvasac iz sinova Levijevih.

Evo, ja šaljem glasnika svojega da pripravi put preda mnom; i iznenada će doći u svoj hram Gospodin kojega vi tražite, i anđeo Saveza kojemu se radujete; evo, on dolazi, govori Jahve nad vojskama. Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska? i tko će opstati kad se on pojavi? Jer on je kao oganj talioničara i kao lužina bjeliočeva. I sjedit će kao onaj koji tali i pročišćuje srebro; i očistit će sinove Levijeve i pročistit će ih kao zlato i srebro, da prinose Jahvi prinos u pravednosti. Tada će prinos Jude i Jeruzalema biti mio Jahvi kao u drevne dane i kao u prijašnje godine. Malahija 3,1–4.

Žrtva koja je „kao u dane starodavne“ jest pentekostna žrtva potresanja od dvaju kruhova. Bila je podignuta kao prinos, označujući dvojicu proroka koji su bili ubijeni na ulicama, a koji su zatim uzdignuti na nebo kao stijeg, na početku krize nedjeljnoga zakona.

Kad je Aron načinio svoje zlatno tele, izjavio je da je tele bogovi koji su ih izveli iz Egipta, a zatim je proglasio blagdan Gospodu.

I primi ih iz njihove ruke te ga oblikova dljetom, pošto je načinio liveno tele; i rekoše: Ovo su bogovi tvoji, Izraele, koji te izvedoše iz zemlje egipatske. A kad Aron to vidje, sagradi žrtvenik pred njim; i Aron oglasi te reče: Sutra je blagdan Gospodu. Izlazak 32:4, 5.

Kad se sjeverno kraljevstvo Izrael odcijepilo od južnoga kraljevstva Jude, Jeroboam, prvi kralj Izraela, namjerno je uveo krivotvoreno bogoslužje u dva grada, izrekao istu objavu kao Aron, tvrdeći da su njegova dva zlatna teleta bogovi koji su ih izveli iz Egipta, te ustanovio krivotvorenu svetkovinu kao što je učinio Aron.

I Jeroboam reče u svojem srcu: Sada će se kraljevstvo vratiti domu Davidovu. Ako ovaj narod bude odlazio gore da prinosi žrtve u Domu Gospodnjem u Jeruzalemu, tada će se srce ovoga naroda opet obratiti njihovu gospodaru, Roboamu, kralju Judinu, pa će me ubiti i vratiti se Roboamu, kralju Judinu. Nato kralj vijećашe te načini dva zlatna teleta i reče im: Previše vam je ići gore u Jeruzalem; evo tvojih bogova, Izraele, koji su te izveli iz zemlje egipatske. I jednoga postavi u Betelu, a drugoga smjesti u Danu. I to postade grijeh, jer je narod išao iskazivati štovanje pred jednim, sve do Dana. I načini dom uzvišica te postavi svećenike između najnižega puka, koji nisu bili od sinova Levijevih. I Jeroboam ustanovi blagdan u osmome mjesecu, petnaestoga dana u mjesecu, sličan blagdanu koji je u Judi, i prinosio je na žrtveniku. Tako učini u Betelu, prinoseći žrtve teocima koje je načinio; i postavi u Betelu svećenike uzvišica koje je načinio. Tako je prinosio na žrtveniku koji je načinio u Betelu petnaestoga dana osmoga mjeseca, upravo u mjesecu koji je izmislio u svojem vlastitom srcu; i ustanovi blagdan sinovima Izraelovim; i prinosio je na žrtveniku te palio kâd. 1 Kraljevima 12:26–33.

Dan znači sud i predstavlja jednu državu; Bethel znači kuća Božja. Kao i u slučaju Aronove pobune, tako i u slučaju kralja Jeroboama simboli označuju spoj crkve i države koji se naposljetku ostvaruje pri nedjeljnom zakonu u Sjedinjenim Državama.

Nedjeljni zakon nastupa na kraju adventizma, a na početku adventizma pokret, koji je u ljeto 1844. bio prepoznat kao protestantski rog, pravno se udružio s republikanskim rogom. Tako Aronova i Jeroboamova pobuna predstavlja i 1863. godinu i nedjeljni zakon koji uskoro dolazi.

Razlog zbog kojega glasnik Saveza pročišćuje „sinove Levijeve“, a ne bilo koje drugo od plemena, jest taj što su pri pobuni oko Aronova zlatnog teleta upravo Levijevci stali uz Mojsija. Zbog njihove vjernosti tada su postali pleme koje je predstavljalo svećenstvo, čast koja je prethodno bila određena da pripada prvorodencima iz svakoga od plemena. Zato se Jeroboam pobrinuo da njegovo krivotvoreno svećenstvo ne bude od sinova Levijevih, nego je svoje svećenstvo postavio „od najnižega puka, koji nisu bili od sinova Levijevih“.

Sinovi Levijevi jesu oni koji se pročišćuju ognjem kao znak, odnosno kao žrtva prikaznica tijekom krize nedjeljnoga zakona. Povijest krize nedjeljnoga zakona u posljednjim danima bila je predočena krizom iz 1863. godine, kada je novoutvrđeni protestantski rog postao pravno vezan uz republikanski rog. Imamo još jednu povijesnu liniju koju valja razmotriti prije nego što počnemo prolaziti kroz odlomke na koje smo se upravo pozvali.

Ta crta označava godinu 1856., a o tome ćemo govoriti u našem sljedećem članku.

„Dolazak Krista kao našega velikog svećenika u Presveto mjesto, radi očišćenja Svetišta, prikazan u Danielu 8,14; dolazak Sina čovječjega k Pradavnomu, kako je iznesen u Danielu 7,13; i dolazak Gospodina u Njegov hram, prorečen po Malahiji, opisi su istoga događaja; a to je također predočeno dolaskom zaručnika na svadbu, što je Krist opisao u prispodobi o deset djevica u Mateju 25.“ The Great Controversy, 426.